

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év szeptember hó 30. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 14.B.553/2015/12. számú ítéletét I. r. és II. r. vádlott vonatkozásában **megváltoztatja**.

Az I. r. vádlott terhére rótt bűncselekmény minősítését a Btk. 176. § (1) bekezdés III. fordulata és (3) bekezdésre, az II. r. vádlott terhére rótt cselekmény minősítését a Btk. 178. § (1) bekezdés III. fordulata és (2) bekezdés b) pontjára pontosítja.

A vagyoneklobzást mellőzi, az ezzel érintett 21.615,- (huszonegyezer-hatszáztizenöt) forint készpénz lefoglalását megszünteti, azt I. r. vádlottnak kiadni rendeli azzal, hogy azt a Budapesti Rendőr-főkapitányság XIX. Kerületi Kapitánysága P-2/2015. letéti számon tartja nyilván.

A vádlottnak kiadni rendelt pénzösszeget a bűnügyi költség megfizetésére visszatartja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy I. r. vádlott születési éve helyesen, személyi igazolványának száma: ..., II. r. vádlott neve helyesen ...

A másodfokú eljárás során II. r. vádlott vonatkozásában 10.000,- (tízezer) forint bűnügyi költség merült fel, melyet e vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Törvényszék a 2015. szeptember 21. napján kihirdetett 14.B.553/2015/12. számú ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176.§ (1) és (3) bekezdés], és ezért 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, és abból a vádlott a büntetés fele részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetés tartamába.

II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer birtoklása büntetében [Btk. 178. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont]. Ezért 2 év szabadságvesztés büntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, és

- a végrehajtás elrendelése esetén - a vádlott a büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, köztük 21.615 forintra vagyonelkobzást elrendelve, továbbá az eljárás során felmerült bünygyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen I. r. vádlott enyhítésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, II. r. vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

I. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában az ítéletnek a Be. 351.§ (1) bekezdés a), c) és d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáira hivatkozott.

A felderítetlenség körében elsődlegesen a helyszínbiztosítás során eljárt rendőrök kihallgatásának hiányosságával érvelt. Kifejtette, hogy tanú1 és tanú2 tanúkenti kihallgatását az elsőfokú bíróság nem találta indokoltnak, és ezért - a rendelkezésére álló további tanúvallomások összefüggéstelensége okán - nem lehet kétséget kizáró bizonyossággal megállapítani azt, hogy elhangzottak I.r. vádlott részéről a helyszínen azon kijelentések, amelyek az elsőfokú kedvezőtlen döntést eredményezték.

Érvelt azzal is, hogy a rendőrség tanúi azonos érdekkörből kerültek ki, így vallomásuk bizonyító erejét nem növeli, ha nyilatkozataikat később rendőri jelentésben is rögzítik.

Hivatkozott a nyomozati iratok közt NN2 jelzéssel ellátott tanú vallomására, aki meglátása szerint lehetett akár tanú1 is, és aki nem látott semmit az elfogásból, ennek ellenére az elfogásról készült jelentést maga is aláírta.

Sérelmezte az előzményi operatív nyomozás felderítetlenségét is, mert álláspontja szerint ezt az elsőfokú bíróságnak fel kellett volna tárnia. Ugyanis az ilyen nyomozás során keletkezett iratok minden nehézség nélkül alátámasztották volna a kereskedés megalapozott gyanúját, így az a tény, hogy mégsem került ilyen bizonyíték az ügyben felhasználásra, egyértelmű bizonyítéka annak, hogy a vádlottak nem foglalkoztak kábítószer kereskedéssel.

Az iratellenesség vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítására hivatkozott, amely szerint a vezető ülésen a helyszíneléskor lévő két csomag tekintetében nincs adat arra, hogy az intézkedés során helyezték oda, vagy eredetileg is ott volt. Ezzel szemben álláspontja szerint a III., IV., V. számú és tanú3 tanúk vallomása alapján - tanú4-gyel ellentétben - az állapítható meg, hogy a csomagok az intézkedés során kerültek oda. Ebből pedig az következik, hogy cáfolhatatlan I. r. vádlott azon védekezése, mely szerint a kábítószer az tanú5 nevű személy hagyta nála, és azok közül egy zacskót ijedtségében a vezetőülés alá dobott, ahonnan aztán a gépjárművel való közlekedés során a csomag kicsúszhatott.

Ennek következtében iratellenes az az elsőbírói megállapítás is, hogy a kérdéses csomagot II.r. vádlott dobta vissza az autóba.

A helytelen ténybeli következtetéseken nyugvó megalapozatlanság körében kifogásolta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy az I.r. vádlott szervezetében fellelt kábítószerekre is figyelemmel tisztában kellett lennie azzal, hogy a nála lévő csomagok is kábítószer tartalmaznak. A következtetést azért tartotta hibásnak, mert ugyanilyen logika mentén a rendőröknek is fel kell ismernie a kábítószer, nem pedig „kábítószergyanús” anyagnak nevezni az általuk készített iratokban.

Ezen túlmenően, ha az elsőfokú bíróság tanú6-ról megállapította, hogy nem érdektelen és elfogulatlan, ugyanezt kellett volna tennie a rendőri jelentést aláíró rendőr tanúkkal is, melyet jól igazol, hogy nevezettek is számtalan lényeges kérdésben egymásnak ellentmondó nyilatkozatot tettek.

Kritizálva a III.sz. tanú vallomását, meglátása szerint hét hónappal az események után nem magyarázhatja a többiektől és a rendőri jelentésben foglaltakról eltérő tartalmú vallomását a jelentéstétel változatosságával. Ezért az elsőfokú bíróság nem fogadhatta volna el a III. sz. tanú kábítószer tényleges átadására vonatkozó vallomását, különösen azért sem, mert ennek az ellentmondásnak rendkívül nagy jelentősége volt az ügyben.

A jogi minősítést érintően az 1/2007. Büntető jogegységi határozatban írtakra, a BH1999.101. és BH1975.164 eseti döntésekre hivatkozással érvelt a kereskedést megalapozó bizonyítékok és tények hiányában a vádlott javára történő értékelés mellett.

Összességében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott felmentését, másodlagosan a büntetés lényeges enyhítését és próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazását indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1096/2015/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak minősítette.

Rámutatott, hogy a törvényszék a perrendi szabályok megtartásával folytatta le eljárását, a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, és értékelési körébe vonta. Az ekként, a bizonyítékok gondos és okszerű mérlegelésével megállapított tényállás csak az I.r. vádlott személyi körülményei tekintetében hiányos. Ugyanis az elsőfokú bíróság e vádlott javára értékelte egészségi állapotát, az annak alapjául szolgáló tényeket - nevesen, hogy 2015. február 4-én kékes támadás érte, amelynek során mellkasi és hasfal sérülést szenvedett, és azóta is pszichiátriai kezelés alatt áll - a személyi részben nem tüntette fel.

Az elsőfokú bíróság indokolása során részletes elemzését adta a bizonyítékoknak, tartalmilag hűen összefoglalva a vádlottak eljárás során tett vallomásait, és azokat egybevetette önmagukkal, egymással és az eljárás egyéb adataival - tanúvallomásokkal, okiratokkal, az egyéb tárgyi bizonyítékokkal és szakértői véleményekkel. A logika és az ésszerűség szempontjait szem előtt tartva racionális indokát adta a vádlotti védekezések elvetésének, mérlegelése minden tekintetben helytálló.

A megállapított tényállásból álláspontja szerint okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és törvényesek a minősítések, valamint az ehhez fűzött jogi érvek is.

A bűnösségi körülményeket is körültekintően értékelte az elsőfokú bíróság, az enyhítő szakasszal kiszabott büntetések - mely a II.r. vádlott esetében még felfüggesztésre is került - messzemenőig méltányosak, és az egyéb rendelkezések is törvényesek.

Ezért indítványozta az ügy nyilvános ülésen történő elbírálását, és azon a törvényszék ítéletének helybenhagyását.

A másodfokú nyilvános ülésen I.r. vádlott védője a fellebbezésének irányát és annak írásban is előterjesztett indokait változatlanul fenntartotta, azzal mindenben egyező nyilatkozatot tett.

Kiemelte, hogy a felmentésre irányuló indítványuk voltaképpen nem a szó klasszikus értelmében célozza a vádlott felmentését, hanem az eltérő minősítés megállapíthatósága melletti érveket sorakoztatja fel. Kifejtette, hogy a jelen esetben az, hogy befejezett átadás vagy kereskedés történt volna kétséget kizáró bizonyítást az eljárás során nem nyert. Ehelyett legfeljebb a kábítószer birtoklása vagy forgalomba hozatal kísérlete állapítható meg, hiszen sem vevőkör, sem hívásforgalmazási adatok nem utaltak arra, hogy az I.r. vádlott kereskedői tevékenységet folytatott volna, a rendőri jelentés is csak egyfajta kínálást, nem pedig tényleges átadást rögzít. Mindezen kétségeket a vádlott javára szükséges értékelni és a minősítést ennek megfelelően megváltoztatni.

Emellett hangsúlyozta a védeence javára írható enyhítő körülményeket, köztük rendezett életvitelét, azt, hogy immár két kiskorú gyermekről kell gondoskodnia, továbbá, hogy házastársa ismét várandós. Emellett 2013. óta semmilyen büntetőeljárás ellene nem indult, azóta is dolgozik. Az általa célzott enyhébb minősítés, és e személyi körülmények mellett mutatott rá, hogy bár az elsőfokú bíróság a törvényi minimum alatt szabott ki büntetést, az általa meghatározott 4 év azért megtorló jellegű, mert a jogkövető vádlott esetében jelenleg nincs egyetlen érv sem az egyéni visszatartás érvényre juttatására. Mindemiatt azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést szabjon ki a minősítés megváltoztatása mellett.

I.r. vádlott felszólalásában sajnálatának adott hangot, de ezzel együtt ismét azt hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt. Kérdésre elmondta azt, hogy időközben életveszélyt okozó testi sértés miatt elítélte őt a bíróság.

II.r. vádlott védője szintén változatlan tartalommal tartotta fenn a fellebbezését.

Perbeszédében mindenekelőtt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás bevezető részével kapcsolatban hangsúlyozta, miszerint semmilyen bizonyíték, adat nem merült fel arra vonatkozóan, hogy az I.r. vádlott látta volna el kábítószerrel II.r. vádlottat. Abból, hogy a II.r. vádlott rendszeresen fogyasztott kábítószerrel, még mindig nem következik az, hogy az általa elfogyasztott drogot az I.r. vádlottól szerezte volna be, ez az elsőbírői megállapítás tehát téves következtetésen alapul.

Mindezen túl hivatkozott az eljárás során kihallgatott rendőr tanúk ellentmondásos, és egymást is cáfoló vallomásaira. Kitért arra, hogy a III. számú tanú - szemben az életszerűségi követelményekkel - az idő előrehaladtával egyre több részletre tudott visszaemlékezni a kihallgatásai során. E tanú azt is állította, hogy látta a történeteket, ellenben az I.r. vádlott által vezetett autó sötétített ablaküveggel rendelkezik, így kizárt, hogy a tanú láthatta, mi történik a gépjárművön belül.

Vitatta továbbá az elsőfokú bíróság egyes megállapításait a védencétől előkerült pénzösszeg tekintetében is, hiszen e körben is ellentmondásosak voltak az egyes tanúvallomások.

Túl ezen álláspontja szerint jelentős kérdés volt az ügyben, hogy arról a csomagról, amelyet a tényállás szerint a II.r. vádlott megfogott, miért nem kerültek elő az ujjlenyomatai, erre vonatkozóan ugyanis az elsőfokú bíróság nem adott hitelt érdemlő magyarázatot.

I.r. vádlott elfogásakor tett kijelentéseit az elsőfokú bíróság törvénysértően értékelte bizonyítékként, mert a bírói gyakorlat szerint a későbbi gyanúsítottnak a rendőri jelentésben foglalt nyilatkozatai nem vehetők figyelembe, hiszen nem oktatták ki eljárási jogaira.

Így a védeence bűnösségét a felsorakoztatott okok miatt kétséget kizáróan nem lehet megállapítani.

Minderre figyelemmel tehát II.r. vádlott felmentésére tett indítványt.

II.r. vádlott a felszólalásában hangsúlyozta, hogy szemben a rendőrtanúk vallomásával, íjász öltözetet viselt, nem pedig szürke színű melegítőt és egyáltalán nem történt közte és társa között kábítószer átadás-átvétel, ő csak a korábban I. r. vádlottól kölcsönkért 35.000 forintot kívánta volna visszaadni.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán ártatlannak vallotta magát, II.r. vádlott megint azt hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a mindkét vádlott javára bejelentett védelmi perorvoslatok folytán a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomórészt megtartotta eljárása során.

Így figyelemmel volt a kiemelt jelentőségű ügyeknek a Be. XXVIII/A. Fejezetében foglalt eltérő eljárási rendjére. Emellett szabályosan - a Be. 291.§ (1) bekezdése szerint eljárva - tette felolvasás útján a tárgyalás anyagává a vádlottak nyomozás során tett vallomásait.

A tanúbizonyítás leglényegesebb követelményeit is megtartotta, mikor az I.r. vádlott házastársát a Be. 82.§ (1) bekezdés a) és b) pontjaiban, míg az intézkedésben részt vett hatóság tagjait a Be. 81.§ (2) bekezdésében foglalt vallomás-tételi akadályokra figyelmeztette. Miután a vádlott hozzátartozója nem kívánt élni mentességi jogával, illetve a rendőrség hivatásos állományában szolgálatot teljesítő személyek nyilatkozataiban sem merült fel konkrét, esetlegesen az adat minősített jellegére utaló információ, tanú6, és a rendőrség kötelékébe tartozó személyek tanúvallomása, és az abból nyert bizonyítékok messzemenően törvényesek.

Azonban nem teljesültek az eljárási törvény követelményei I.r. vádlott helyszínén eljáró rendőröknek tett, és jelentésbe is foglalt nyilatkozatainak bizonyítékkénti értékelése során.

Az elsőfokú bíróság igen kiterjedt bizonyítást folytatott le arra nézve, hogy az elfogásakor I.r. vádlott milyen nyilatkozatokat tett, akkor ki volt jelen, a jelenlévők közül ebből ki mit hallott. E vonatkozásban felolvasta a vádlott elfogásáról készült rendőri jelentést, a vádiratban indítványozottakon felül tanúként hallgatta ki tanú6, tanú7 és tanú8 is. Mindennek eredményeképpen részint elfogadta a III., IV., V. számú tanú és tanú4 vallomását abban, hogy a vádlott elismerte, miszerint kábítószer van nála, és hogy azt II. r. vádlottnak vitte, másrészt megállapította, hogy e nyilatkozat valóságát, és a nevezett tanúk vallomását nem cáfolja, hogy az utóbb a helyszínre érkezett tanú7 és tanú9 jelenlétében - miután ekkor már a vádlott családja is a helyszínen tartózkodott - a vádlott úgy nyilatkozott, miszerint nem csinált semmit (ítélet 18. oldal 4. bekezdés, 20. oldal 2. bekezdés).

Először is, a másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy nem változtat a vádlotti nyilatkozat jogi megítélésén az, hogy azt az intézkedő rendőrökön kívüli személyek is hallották, vagy hallhatták, az ilyen személyek tanúvallomása - mégoly hitelességük esetén - sem emeli be a vádlott által elmondottakat a törvényes bizonyítékok körébe.

Ugyanis a vádlott a kérdéses nyilatkozatait mindvégig a vele szemben eljáró hatóság tagjainak tette (még akkor is, ha netán a hozzátartozóira figyelemmel igyekezett hangot adni ártatlanságának), így csak és kizárólag az az eldöntendő kérdés, hogy önmagában az így, ilyen körülmények között elhangzottak megfelelnek-e a jogszabály által előírt követelményeknek.

Ebből az aspektusból pedig eminens jelentősége az ún. Miranda-elv érvényesülésének van, amely a terhelt vallomáshoz fűződő legalapvetőbb garanciális szabály, amelyet a Be. 117.§ (2) bekezdése tartalmaz, a következők szerint:

A terheltet a kihallgatásának megkezdésekor figyelmeztetni kell arra, hogy nem köteles vallomást tenni, a vallomás tételét, illetve az egyes kérdésekre történő válaszadást a kihallgatás folyamán bármikor megtagadhatja, de bármikor dönthet úgy, hogy vallomást tesz, akkor is, ha korábban a vallomástételt megtagadta. Figyelmeztetni kell arra is, hogy amit mond, illetve rendelkezésre bocsát, bizonyítékként felhasználható.

Ugyanezen törvényhely utolsó fordulatai értelmében a terhelt fenti jogaira vonatkozó figyelmeztetést és a terhelt válaszát jegyzőkönyvbe kell foglalni, különben a terhelt vallomása bizonyítékként nem vehető figyelembe.

Voltaképpen ezzel összhangban rendelkezik a Be. 168. § (1) bekezdés utolsó mondata, amely szerint gyanúsítottai vallomást jelentésbe nem lehet foglalni.

Mindezek együttesen akként értelmezendők - és e tekintetben a bírói gyakorlat is évtizedek óta töretlen -, hogy nem vehető figyelembe bizonyítékként a bűncselekmény helyszínén eljáró rendőr jelentésében írtak közül semmi, ami a terhelt kijelentését tartalmazza, hiszen egyrészt a 168. § (1) bekezdése szerint a terhelt vallomásáról jelentés nem készíthető, másrészt a 117. § (2) bekezdése kifejezetten előírja, hogy a nem jegyzőkönyvbe vett (és külön alá nem írt) terhelti vallomás semmilyen formában nem vehető figyelembe bizonyítékként (így jelentésbe foglalva sem).

A Miranda-figyelmeztetésnek mindezen túl is pontosan kell elhangzania, következésképpen már az is felveti a terhelti vallomás mellőzésének lehetőségét, ha a terhelt jogok nem hiánytalanul, vagy nem a törvényi szóhasználattal, illetőleg nem annak maradéktalanul megfeleltethető kifejezésekkel szerepeltek a figyelmeztetésben.

Rátérve ezek után a konkrét ügyre, az alábbiak emelendők ki:

A nyomozati iratok 47. oldalán fellelhető rendőri jelentés szerint I.r. vádlott a helyszínen elmondta, hogy a szert II.r. vádlottnak hozta.

A jelentés a legcsekélyebb utalást sem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a fentieket megelőzően az intézkedés alá vont személyt kioktatták volna a Be. 117.§ (2) bekezdésében írt jogaira.

A Be. 75. § (1) bekezdése szerint a bizonyítás azokra a tényekre terjed ki, amelyek a büntető és a büntetőeljárási jogszabályok alkalmazásában jelentősek.

Ilyeténképpen tehát - adott esetben a rendőri jelentés, mint közokirat ellenében - is lehetséges annak bizonyítása, hogy a későbbi vádlott már ezen legelső nyilatkozatát is jogainak ismeretében tette meg.

Ilyen irányú törekvései az elsőfokú bíróságnak is voltak, de sajnálatos módon kissé háttérbe szorultak.

A III. számú tanú kifejezett kérdésre elmondta, hogy a vádlottal „csak beszélgettek”, utalva ezzel arra, hogy az formalitásokat nélkülözött, jegyzőkönyv erről nem készült. (7. sorsz. tárgyalási jkv. 20. oldal).

A IV. sz. tanú hangsúlyozta, hogy tudták, hogy az érintettet figyelmeztetni kell, ezt mindenütt elmondják nekik, és így közölték is I. r. vádlottal, hogy ne mondjon semmit, amit nem akar, és hogy nem köteles terhelő információt szolgáltatni (7. sorsz. tárgyalási jkv., 29. oldal).

Tanú4 elmondta, hogy ő figyelmeztette a vádlottat emlékei szerint arra, hogy nem köteles vallomást tenni (7. sorsz. tárgyalási jkv. 11. oldal).

Ehhez képest tehát - az elsőfokú bíróság által elfogadott fenti tanúvallomások fényében - még I.r. vádlott tárgyalási nyilatkozata (7. sorsz. tárgyalási jkv. 14. oldal: „én nem emlékszem, hogy elhangzottak a figyelmeztetések”) ellenében is megállapítható, hogy bizonyos figyelmeztetések elhangzottak, azaz a jelentés ebben a részében is hiányos (mint ahogyan más részeiben is, mint azt az elsőfokú bíróság elemezte - 17. oldal 2. bekezdés).

Azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint a fent nevesített kioktatások nem felelnek meg a Be. 117.§ (2) bekezdésében foglaltaknak, mert meglehetősen pontatlanok, és bár a hallgatás joga - mint az egyik legfontosabb részjogosítvány - alapvetően deklarálásra került, az a lényeges elem már elmaradt, miszerint „amit mond, illetve rendelkezésre bocsát, bizonyítékként felhasználható”. Természetesen mindemellett nem áll rendelkezésre a terhelt figyelmeztetésre adott válasza sem, és ezt nem pótolja sem az, hogy már nem először állt büntetőeljárás hatálya alatt (hiszen az eljárási törvény rendelkezéseinek érvényesülését minden egyes büntetőeljárásban külön-külön kell vizsgálat alá vetni), és az sem, hogy mintegy ezek után ismerte be cselekményét, amely utalhat akár arra is, hogy a kioktatást megértette.

Az érintett törvényhely a minden körülmények között primátust élvező legalapvetőbb terhelti jogosítvány. A sérelmével megszerzett bizonyíték - azaz I.r. vádlott helyszínen tett nyilatkozata - a Be. 78.§ (4) bekezdése alapján bizonyítékként nem vehető figyelembe. Nem lesz jogszerű a kérdéses bizonyíték a nyilatkozat megtörténtére (vagy éppen meg nem történtére) sorakoztatott tanúk vallomásán keresztül sem, mert az ilyen eljárás a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabály kijátszását eredményezné.

A teljesség igényével vizsgálta a másodfokú bíróság azt, hogy az I. r. vádlott az eljárás későbbi szakaszaiban bármikor, immár szabályos eljárási környezetben felvett vallomásaiba „beemelte-e” a rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozatát.

Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyaláson felolvasta a rendőri jelentést, azonban a vádlottat nem nyilatkoztatta az abban foglaltakra nézve, semmilyen olyan értékelhető észrevétel a vádlott részéről nem hangzott el, amely a hatóság előtt tett kijelentéseit törvényessé tehetné volna.

Ezért a másodfokú bíróság kirekeszti az ítélet ezen megállapításait, nevezetesen a 14. oldal utolsó bekezdését, a 15. oldal első bekezdését, a második bekezdés utolsó mondatát, a 17. oldal 3. és 4. a 18. oldal 4. bekezdés utolsó mondatát, és a 20. oldal 2. bekezdését.

Ezt követően a másodfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a vádlott helyszínen tett elismerő nyilatkozata nélkül az elsőfokú bíróság ítélete alkalmas maradt-e az érdemi felülbírálatra. Erre igenlő választ adott, mert a tényállás alapvetően a III. számú tanú vallomása és a helyszíni szemle jegyzőkönyve alapján is megállapítható volt, és az elsőfokú bíróság is túlnyomó részében erre támaszkodott. Ezért a fenti bizonyítékok hiánya az ítélet megalapozatlanságát nem eredményezték.

Végül az elsőfokú bíróság azzal is megszegte a perrendi szabályokat, amikor a Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontjának sérelmével nem adta indokát az általa elutasított bizonyítási indítványoknak. I.r.

vádlott védője a bemutatott orvosi iratokra - a vádlott által elszenvedett sérülésekre, és pszichoterápiás kezelésére - figyelemmel a pánikbetegség és poszttraumás stressz elmeállapotra gyakorolt esetleges hatásának vizsgálatát kérte (nyilvánvalóan igazságügyi elmeorvos) szakértő bevonásával kifejezetten a joghátrány alkalmazása érdekében (12. jegyzőkönyv 15.)

Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a védő által célzott okból nem szükséges elmeorvos szakértő bevonása, mert a vádlott elmebetegsége (sem az elkövetéskor, de az elbíráláskor sem) a jelen eljárásban fel sem merül, így a csatolt orvosi dokumentációk kellő bizonyítékul szolgáltak a joghátrány nemének és tartamának megválasztásához. A szakértői bizonyítás következeképpen csak az eljárás szükségtelen elhúzódásához vezetett volna.

A fentiekben túl megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

A törvényszék által megállapított tényállás nagyobb részében megalapozott, s csak kisebb, a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjában jelzett megalapozatlansági hibákban szenved, mert hiányos, illetve pontatlan.

Ezért a másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával az iratok tartalma alapján a tényállást az alábbiakkal egészíti ki, illetve helyesbíti:

- I. r. vádlott személyi körülményeit pontosítja azzal, hogy a vádlott második gyermeke 2016-ban megszületett, így már két kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik, és házastársa jelenleg veszélyeztetett terhes.

A vádlott 2015. február 4. napján késes támadás áldozatává vált, melynek következtében mellkasi és hasi szúrt sérüléseket szenvedett, és emiatt jelenleg pszichoterápiás kezelésben részesül homeopátiás szerek alkalmazása mellett. (6. és 11. sorszám alatti iratok).

A vádlott - elmondása szerint - ...ról elnevezett ... Sportdíj kitüntetésben részesült (7. jkv. 9. oldal).

I.r. vádlottat a 2009. március 25-én elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a Fővárosi Törvényszék a 2013. július 16. napján kelt 11.B.1436/2010/64. számú ítéletével, amely a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.359/2013/12. számú határozata folytán 2015. február 12. napján emelkedett jogerőre 1 év 10 hónap, végrehajtásában 2 év 8 hónapra felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte. (erkölcsi bizonyítvány)

- A történeti tényállás első bekezdését - azaz ítélet 3. oldal 6. bekezdését - mellőzi. (összhangban az ítélet 24. oldal 2. bekezdésében írtakkal)
- A 4. oldal 2. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a kábítószeresek közül az amfetamin tartalmú tasakok a bal első ülés előtti taposó lemezen, valamint a két első ülés között került feltalálásra, míg a kokain tartalmú szer a bal első ajtó oldalán lévő zsebben (helyszíni szemle jegyzőkönyv 60-61. oldal).
- A 4. oldal 3. bekezdésében rögzített 54,17 gramm amfetamin hatóanyag-tartalmának mennyisége helyesen 11,11 gramm, amely a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, annak 111%-a;
- Ugyanezen bekezdésben írt további, az I.r. vádlottól lefoglalt amfetamin hatóanyag-tartalmának mennyisége 25,12 gramm volt, így a I.r. vádlott által megszerzett és részben II.r.

vádlottnak átadott összesen 177,39 gramm tömegű amfetamin helyesen 37,17 gramm hatóanyagot tartalmazott, amely a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, annak 371%-a, több mint három és félszerese;

- a kokain hatóanyaga helyesen 0,06 gramm volt.
- A történeti tényállás utolsó bekezdését (azaz az ítélet 4. oldal 4. bekezdését) áthelyezi a jogi indokoláshoz, az ítélet 23. oldal 2. bekezdését követően.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden tekintetben megalapozott, és az az eljárási hiba miatt kirekesztett részei nélkül is a vádlottak teljes tagadása ellenében a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a tényállásra vonatkozó indokolási kötelezettségét kimerítően teljesítette. Ennek során részletesen bemutatta a vádlottak és a tanúk eljárás során tett vallomásait, valamint az egyéb rendelkezésére álló bizonyítékokat: az okiratokat és az igazságügyi szakértői véleményeket.

Mérlegelő tevékenysége körében igen aprólékosan elemezte és vetette egybe a személyi bizonyítékokat.

Ennek keretében egyrészt vizsgálta I.r. vádlott azon védekezését, mely részint a gépjárműből lefoglalt anyag kábítószer-mivoltának, részint a kábítószer tulajdonának tagadásában nyilvánult meg, azt állítva, hogy egy Ö. gúnynevű személy hagyta azt a gépkocsiban rövid időre, és ő nem is tudta, hogy az anyag kábítószer.

Az elsőfokú bíróság alapvetően logikai következtetések útján találta hiteltelennek a vádlott fenti védekezéseit, kifejtve, hogy a három különböző csomag amfetamin vádlotti vallomástól eltérő feltalálási helyéből is következik az, hogy a kábítószer nem egy kívülálló harmadik személy tulajdona volt. Ennek alátámasztására helyesen használta fel egy (de nem kizárólagos) bizonyítékként a rendőri jelentést a tekintetben, hogy a vádlott elfogásakor nem hivatkozott nyomban arra körülményre, miszerint másé lenne a kábítószer. A védekezés késedelmes előterjesztése következőképpen már önmagában is az elsőfokú bíróság által helytállóan megfogalmazott kételyeket támasztotta a vádlott védekezésével szemben.

Azonban a legfontosabb, mind az elfogásról készült rendőri jelentésben, mind a vád tanúinak vallomásaiban megjelenő bizonyíték a tagadás ellenében mégis csak az, hogy I.r. vádlott az állítólag csak időlegesen nála lévő kábítószeret kínálta, illetve átadta vádlott-társának, II. r. vádlottnak. Ezek bármelyikének tényként történő elfogadása ugyanis kizárja a vádlott fenti vallomásának elfogadhatóságát, egyúttal II.r. vádlott büntetőjogi felelősségét is megalapozza, végül lényeges kihatással bír a cselekmény jogi értékelésére is.

Az elsőfokú bíróság ezért helyesen ismerte fel az arra vonatkozó - látszólag ellentmondó - adatok tisztázásának jelentőségét, hogy a rendőri jelentésben írtakhoz képest (mely szerint I. r. vádlott csomagot *nyújtott* II. r. vádlott felé) több - nevezetesen a csomag tényleges átvétele is - megállapítható-e.

E körben a törvényszék alapvetően a III. sz. tanú - helyszíni szemle jegyzőkönyvével és igazságügyi ujjnyom-szakértői véleménnyel is megerősített, és a további, nevezetesen a IV., V. sz. tanúk és tanú4

vallomásaival nagyobb részben alátámasztott, e tanúk, továbbá tanú6, tanú8, tanú7, tanú3 és tanú10 által meg nem cáfoltt - vallomását elfogadva (12. oldal 2. bekezdés) állapította meg azt, hogy I.r. vádlott a vádban írt több mint 50 grammnyi amfetamin-csomagot ténylegesen át is adta II.r. vádlottnak, aki azt - észlelve a lelepleződésüket - a gépjárműbe szinte rögtön visszadobta.

Az elsőfokú bíróság fentiek szerinti mérlegelése megfelel a logika és az ésszerűség szabályainak, így az ennek eredményeként rögzített tényállás - a vádlotti védekezések elfogadásán alapuló felmentést célzó fellebbezések útján - sikerrel nem támadható a másodfokú eljárásban.

Márpedig, amint azt a másodfokú bíróság előre bocsátotta, a fenti tények mellett nem foghat helyt egyik vádlott védekezése sem. Nyilvánvaló ugyanis, hogy a mindössze megőrzésre átvett tárgy esetében teljes egészében kizárhatók az afeletti rendelkezési jogosítványok. Hatványozottan igaz ez a kábítószerre, amelyből sem kínálni, de még kevésbé átadni másnak több okból is rendkívül kockázatos: részint, mert - ismerve a kábítószer fekete piac jellegzetességeit - az ilyen magatartás tanúsítása a saját testi épségét, vagy akár életét is veszélybe sodorhatja, részint, mert egy lelepleződés esetén nem anyagi, hanem rendkívül súlyos következményeket kilátásba helyező büntetőjogi felelősséggel tartozik az elkövető.

Valójában II.r. vádlott cselekvősege - azaz a kábítószerrel megszabadulás - is a fentieket igazolja.

E tényeket illetően az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelési tevékenységével kapcsolatban mindössze egyetlen kifogás emelhető: hogy az általa helyesen megállapítottakat nem vezette át tényállásán.

Az ítélet 24. oldal 2. és 3. bekezdése ugyanis lényegében azt rögzíti, hogy a vádirat első, bevezető részét, amely szerint I. r. vádlott 2013. novemberében kábítószer kereskedelemmel foglalkozott, és ennek során kábítószerrel látta el II. r. vádlottat, az eljárás egyetlen adata sem támasztotta alá. Indokolása szerint csupán azt lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a II.r. vádlott az I.r. vádlottól átvett - a tényállásban jelzett - kábítószer-csomagot a rendőri intézkedést követően visszadobott I.r. vádlott kocsijába.

Ezzel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett. Olyan bizonyíték, amely az I.r. vádlott kereskedői magatartását akár csak a gyanú szintjén felvetette volna, egyáltalán nem volt az ügyben.

Ennek kapcsán rá kell mutatni arra, hogy jóllehet a III., IV. és V. számú tanú azt állította, miszerint a vádlottak cselekményének észlelésére véletlenszerűen, egy közlekedési kihágás során került sor, ezzel szemben tanú9 egyértelműen és határozottan állította, hogy rendőrségi akció történt, melynek alkalmával neki kifejezett feladatot is adtak.

Feltehetően tanú9 vallomása fedi a valóságot, vagyis a büntetőeljárás megindítását megelőzően a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. tv. szerint végzett titkos információgyűjtés folyhatott, e tekintetben tehát nem nélkülöznek minden alapot az I.r. vádlott védőjének fellebbezésében írtak. Erről azonban meggyőződni nem lehet, de - szemben a védői érveléssel - nem is szükséges, amennyiben a vádhatóság a vád alátámasztására ilyen jellegű bizonyítékot nem ajánlott fel, a bíróságnak nincs ilyen feladata.

Ez ugyanis a Be. 75.§ (1) bekezdése szerint a vádló kötelessége, és egyben felelőssége is, és a jelen ügyben vád tárgyává tett tények szempontjából annyiban mindenképpen van jelentősége, amely a vádlottak esetleges kábítószerrel kereskedésére vonatkozó vádirati tényállás bizonyíthatóságát illeti.

Ezzel együtt is, el kell választani egymástól a gyanút a büntetőjogi bizonyossággal a vádlottak terhére írható tényektől. Ha és amennyiben a kereskedés netán titkos információgyűjtés

eredményeképpen merült fel, ez mindaddig mindössze a feltételezés szintjén marad, míg ezt igazoló adatokat a vádhatóság nem prezentál, és semmiben nem különbözik attól a spekulációtól, mely önmagában a lefoglalt kábítószerékből, vagy a hívásforgalmazás kellő konkrétumokat nélkülöző adataiból jut ugyanilyen következtetésre.

A tényállás kábítószerre vonatkozó részét tekintve az elsőfokú bíróság igen részletesen bemutatta az igazságügyi vegyész szakértői véleményt és azt helyesen is értékelte ítéletének 22. oldalán.

Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla következetes álláspontja az, hogy a mérési bizonytalanságból eredő kétségeket a Be. 4. § (2) bekezdése alapján a terhelt javára kell értékelni. Így a mért hatóanyag-tartalomról a mellette +/- előjellel szereplő mennyiséget le kell vonni, ezzel is helyesbítette a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság tényállását, emellett külön meghatározta az átadott mennyiségen kívüli kábítószer hatóanyagát is.

A tényállás utolsó bekezdése a másodfokú bíróság meglátása szerint inkább a jogi értékeléshez tartozik, ezért azt oda helyezte át.

Végezetül a védelem írásbeli fellebbezésében írt azon kifogásra, mely a helyszín biztosításában szintén közreműködő tanú² és tanú¹ tanúkénti kihallgatásának elmaradására irányult, leszögezi a másodfokú bíróság, hogy a védelem e tanúbizonyítást is az I.r. vádlott által a helyszínen elhangzottakra vonatkozóan tartotta fontosnak, de azt is csak a fellebbezésében.

Egyrészt, nevezettek kihallgatására sem vádlói, sem védői oldalról bizonyítási indítvány az elsőfokú eljárás során nem hangzott el.

Másrészt a már kifejtettek alapján a vádlott helyszínen tett nyilatkozatai az ügyben bizonyítékként nem szolgálhattak, és már az elsőfokú bíróság is sürgősen folytatott le e körben kiterjedt bizonyítást. Az elsőfokú ítélet megalapozottságára tehát a kérdéses bizonyítás elmaradása semmilyen mértékben nem hathatott ki, ezért alappal nem sérelmezhető a további hivatalbóli tanúidézés elsőbírói elmulasztása.

A fentiek alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését szorgalmazó védői érvelés nem foghat helyt.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, és cselekményük jogi minősítése is alapvetően helyes, de nem elég részletes és konkrét.

Annak ugyanis a bűnösség foka szempontjából is jelentősége lehet, hogy a Btk. 176.§ és 178.§ alapeseti elkövetési magatartásai közül melyik róható a vádlottak terhére, de az elsőfokú bíróság - az e téren a kialakult és egységes bírói gyakorlatot figyelmen kívül hagyva - adós maradt ennek indokolásával.

A vádlottak magatartása szempontjából értékelés alá az alábbi tényeket kell vonni:

1. I.r. vádlott terhére csak a vádbeli napon nála meglévő kábítószerre vonatkozó elkövetési magatartás írható, ez pedig kizárja a kereskedés megállapíthatóságát.

Az 1/2007. Büntető Jogegységi Határozat III. pontja a kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélések (mint a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartások) folyamatos tevékenységek, rendszeres, ismétlődő adás-vételek által valósulnak meg. Haszonszerzésre irányulnak, és magukba foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz.

A jelen ügyben a kábítószeres több csomagba kiszereléséből levonható ugyan az a következtetés, hogy I.r. vádlottnak a célja (szándéka) nyilvánvalóan a kábítószer-csomagok értékesítése volt, nem pedig az, hogy saját maga fogyassza el (megjegyzendő, a szervezetében kimutatható volt ilyen típusú kábítószer is, de a vádlott sosem védekezett azzal, hogy saját fogyasztásra szerezte volna meg az egészet, és amennyiben ez igaz is volna, annak szokásos tárolási helye sem a gépjármű). A forgalomba hozatal befejezetté viszont csak akkor válik, ha a kábítószer bekerül a forgalomba, vagyis a továbbadás folytán *ténylegesen* megnyílik annak a lehetősége, hogy a kábítószerhez más vagy mások is hozzájuthassanak.

Erre azonban csak az II.r. vádlottnak átadott kábítószer tekintetében került sor, míg a további kábítószeres forgalomba hozatala (a rendőri intézkedés következtében) megghiúsult. Ez utóbbi mennyiségek átvevője nem vált ismertté, annak reális lehetősége, hogy a birtokviszony megváltozzon, igen távoli maradt. Ezért e mennyiséget illetően a forgalomba hozatalnak mindössze előkészülete állapítható meg.

2. I.r. vádlott a vádbeli napon magánál tartott 3 csomag amfetamint, amelyből egy csomagot II.r. vádlottnak átadott.

Maradva az 1/2007. BJE értelmezésénél, átadás a kábítószer más személynek birtokba adását jelenti azzal az elkövetői akarattal, hogy *a kábítószer az átvevő maga fogyassza el*.

A Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézet által a le nem foglalt kábítószeres átlagos hatóanyag-tartalmának meghatározására kiadott táblázat szerint amfetamin esetén egy személy átlagos egyszeri fogyasztási adagja 0,5 gramm. Ehhez képest tehát az II.r. vádlott által átvett kábítószer közel 101 fogyasztási adagot tesz ki, amely - ha minden nap csak 0,5 gramm kerül elfogyasztásra - kb. három hónapra elegendő mennyiség.

Ezért, s mert más adatok nem merültek fel arra nézve, hogy a II.r. vádlott maga is továbbadási céllal szerezte volna meg a kábítószeres, kétséget kizáróan csak az állapítható meg, hogy az I.r. vádlott (jogi értelemben véve) átadta, a II.r. vádlott pedig megszerezte a (jelentős mennyiségű) kábítószeres.

3. II.r. vádlott csak rövid ideig birtokolta a kábítószeres, azután - a rendőri intézkedést észlelve - attól megszabadult.

A cselekmény jogi minősítését ez érdemben nem befolyásolja, mert a megtartás szándékával történő birtokbavétel már befejezett megszerzésként értékelendő. A rövid birtoklás ugyanakkor a joghátrány szempontjából jelentős tény.

Összességében tehát I.r. vádlott cselekménye a kábítószer egy részére befejezett átadásnak minősül, a további, lefoglalt mennyiség tekintetében legfeljebb a forgalomba hozatalnak előkészülete állapítható meg. Így cselekménye az átadott mennyiség esetén a Btk. 176.§ (1) bekezdés II. fordulata és a (3) bekezdés, míg a további, lefoglalt mennyiség esetén a 176.§ (6) bekezdés b) pont szerint értékelendő.

A természetes egységre figyelemmel azonban - azaz, hogy az ugyanazon törvényhely különböző bekezdései szerint értékelendő rész-cselekményeket egységbe kell vonni - a vádlott az egész mennyiségre nézve a befejezett bűncselekményért felel, cselekménye pedig a Btk. 176.§ (1) bekezdés II. és III. fordulata szerint is minősül, egységesen a (3) bekezdés alapján.

II.r. vádlott magatartása kétségen felül a Btk. 178.§ (1) bekezdés III. fordulataiba ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint értékelendő.

Az elsőfokú bíróság a joghátrány alkalmazása szempontjából releváns tényezőket túlnyomórészt feltárta.

További súlyosító körülmény az I.r. vádlott terhén, hogy büntetőeljárás hatálya alatt követte el a terhére rótt újabb bűncselekményt.

Az I.r. vádlott egészségi állapota - annak jellege folytán - legfeljebb csekély fokban enyhít. Mint ahogyan azt a másodfokú bíróság kifejtette, e tekintetben helyes volt az, hogy az elsőfokú bíróság elutasította a védelemnek szakértő bevonására irányuló indítványát, mert a kellő okiratokkal igazolt sérülések és azok jelenlegi hatása ezek alapján is értékelhető volt.

Az I.r. vádlott javára jelentkezik, hogy nem egy, hanem immár két kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik. További enyhítő körülmény, hogy a forgalomba hozni kívánt kábítószeresek esetén a természetes egységbe tartozó mennyiség egy részére a cselekménye előkészületi szakban maradt, az nem került ki a kábítószer piacára.

II.r. vádlott oldalán jelentkezik a megszerzés igen rövid időtartama, bár csak csekélyebb súllyal, mert az nem a vádlott saját elhatározásának, hanem a hatósági intézkedésnek volt az eredménye.

Mindkét vádlott javára enyhít - csekélyebb fokban - a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett közel három éves időmúlás.

E kiegészítésekkel együtt is maradéktalanul helyesen választotta meg az elsőfokú bíróság a vádlottakkal szembeni szabadságvesztés büntetés nemét, és azok büntetési középmérték alatti tartama is igazodik a bűnösségi körülményekhez, valamint a cselekmény társadalomra veszélyességéhez is.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata mindkettejük esetében megfelel a törvénynek.

Hasonlóképpen törvényes a I.r. vádlottal szemben alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetés is, továbbá e vádlott vonatkozásában a Btk. 38.§ (3) bekezdésének alkalmazásával - azaz a büntetés fele részének kiállítását követően lehetővé tett feltételes szabadságra bocsátással - is egyetértett a másodfokú bíróság.

Az II.r. vádlottal szemben a Btk. 82.§ (2) bekezdés b) pontjának alkalmazásával kiszabott szabadságvesztés, és a büntetés végrehajtásának felfüggesztése is megfelel a Btk. rendelkezéseinek.

Az igen méltányos büntetés további mérséklésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget, ezért az ilyen irányú védelmi fellebbezések sem vezethettek eredményre, legfeljebb az intézkedést illetően, mégpedig a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott vagyonelkobzás intézkedés kisebb hibája, hogy az, mint joghátrány nem lehet általános érvényű, szükségszerűen vádlotthoz kellene igazodnia. Nagyobb problémát az okozott, hogy az ügyben nem került megállapításra kábítószer-kereskedelem folytatása, csak a tényállással érintett egyszeri alkalom. Ilyen körülmények között a másodfokú

bíróság álláspontja szerint a Btk. 74.§ (1) bekezdés c) pontja, de az (1) bekezdés más pontja sem alkalmazhatók.

Éppen ezért a vagyonekmozgást a másodfokú bíróság mellőzte, és a lefoglalt pénzösszeg lefoglalásának megszüntetéséről és az érintettnek történő kiadásáról a Be. 155.§ (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett azzal azonban, hogy az ügyben felmerült bünyügyi költség -, amelynek összegét a lefoglalt pénz ugyan nem fedezi, de annak biztosítását kellően szolgálja - megfizetésére a Be. 157.§ (1) bekezdése alapján visszatartotta.

A végrehajtás érdekében pótolta a nyilvántartási adatokat.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései törvényesek.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 14.B.553/2015/12. számú ítéletét a Be. 372.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta, helyesbítve I.r. vádlott születési évét és a II.r. vádlott nevét.

Budapest, 2016. év szeptember hó 30. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Borbás Virág Bernadett sk.
előadó bíró

dr. Halász Irén sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.B.553/2015/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.313/2015/11. számú ítéletében írt változtatással mindkét vádlott tekintetében 2016. év szeptember hó 30. napján jogerőre emelkedett és II.r. vádlott felfüggesztett szabadságvesztés büntetésének kivételével jogerőre emelkedett.

Budapest, 2016. év szeptember hó 30. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő